

עלי מרפא
שער הגליון
יין הנגרי
למעשה
בני היכלא

- ◆ חובת היום
- ◆ חק בלי טעם
- ◆ תאוות ממון
- ◆ חיים של קדושת המחשבה
- ◆ מימי לא בכיתי כך
- ◆ התורה הזמנית:
- ◆ נשמתי חדותין
- ◆ מעלת התורה הזמנית
- ◆ וברסתיך בכל אשר תעשה
- ◆ חייבים לחזור למציאות!
- ◆ לנהוג כבוד זה לזה
- ◆ עבודת בית המקדש 'למקומה'
- ◆ הלכות נגינה בימי העומר

דרכי נועם
טעם גן עדן
נוכחי אור
עומק הפרשה
חנך לנער
שאל בני
הלכה פטוקה



גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

חוקים לא טובים!

חוקים בלתי כתובים שולטים בחייהם של רוב בני האדם, וכדי לחלץ אותנו מורה התורה 'ובחוקתיהם לא תלכו'.

זוחקים במרידות, ויודעים עד כמה רחוקים דמיונותיהם של העניים ממציאיותם של העשירים.

אושר פשוט

היכן הוא כן נמצא, מה שכולם מחפשים? הרבה יותר קרוב. חיים יהודיים פשוטים מכילים כל כך הרבה

העולם הזה סוגר עלינו עם חוקים בלתי כתובים שאת המציאות הם דווקא מצליחים להכתיב. התאוות ששולטות במיליארדי אנשים ואין מאחוריהן שכל הגיון או טעם. או דאגות שממלאות את כל העולם ואיש אינו שואל מדוע בעצם זה מדאיג. אמירות כמו 'כדי לחיות טוב אני מוכרח שיהיה לי כך וכך'. עולם שלם מונהג מודאג ומוטרד מסיסמאות שנשמעות כאילו התקבלו הישר מן השמים, כאשר למעשה אין בהם לא שכל ולא דעת, רק חוקות.

לפעמים כדי להשתחרר מסבך דאגות ובהלות צריך רק להאזין לקול השפוי שמדבר מחוץ לבועה, מגלה את האמת הפשוטה שהעולם מנסה להסתיר מאיתנו. רבי נתן עושה זאת בדרכו הייחודית. הוא כותב בסגנונו של שלמה המלך, 'העולם הזה מלא חסרונות כעס ומכאובות ואין שום אדם שישלים תאוותו בזה העולם, וסוף כל סוף מה יתרון לאדם בכל עמלו'.

חוקות העמים

השעבוד המפרך ביותר שהמציא העולם הוא הכבילות למוסכמות, כלומר מה שהעולם קבע שהעולם צריך. והקביעות הללו צומחות ועולות מדרגה לדרגה. ככל שהמושגים גדלים גם החסרונות גדלים בהתמדה; כיוון שהינך מרוויח כך וכך עליך להתאים את רמת חיך לרווחיך, רמת חיים שכזו דורשת הון ואם כן עליך לעבוד קשה יותר, וכשתרוויח יותר תגלה כמובן מושגים חדשים.

רבי נתן מתאר כבקי את מושגי העושר ואת צרותיהם הגדולות של העשירים הגדולים, צרות שגדלו עם עושרם. הוא מוכיח את מה ששלמה המלך בחכמתו כותב במגילת קהלת, שהעולם הזה אינו יכול להשיב אף אחד, ואין אדם שמילא ממנו את דלי תאוותיו או יצא ממנו מרוצה. העשירים הגדולים טרודים בהונם, מבליים רוב הזמן בדרכים ואף פעם לא נוגעים בשלווה עבודה הם עמלים. אדם רץ להעשיר ובינתיים דוחק ברגליו את חייו, את שלוותו, ואת השמחה שהוא מספר לכולם כמה הוא מוכן לשלם כדי להשיג.

ואם בעלי הממון וההון יודעים זאת, שהרי הם מכירים את עצמם ויודעים היטב ממה הם מוטרדים, מי אם כן מתחזק הלאה את האשליה החלולה? כותב רבי נתן - העניים. המון העם, האנשים הפשוטים שמשוכנעים ששם למעלה במגדלי השן יש כסף ויש שלוה, יש שמחה ובטחון, ואין בעיית בכלל. רק אלו שם על הגג

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

ספירת העומר

- למלאות חובת היום הזה בלבד

יום ג' סקודי תקצ"א

חזק ואמץ, אחי ותלמידי חביבי, השלך על ה' יהבה והוא יכללך, ואל תדאג דאגת מחר, ויהיה בעיניך דברים אלו בכל יום פחדשים, לבלי להשוב מיום להברו כלל, רק כל אשר תמצא ידך לעשות בכתך - עשה בכל יום יום.

ותזהר מעתה לילה עם מה שפכת אדוננו מורנו ורבינו זכרוננו לברכה: "היום אם בקלוי תשמעו" - היום דיקא, ואין על פי שגם היום הזה לבד קשה לצאת חובת היום, תצרך לזה שאר שיחות והתורות הקדושות מהפחל נובע מקור חכמה, שהם מלאים עצות עמקות מאד, בפרט הדרך התם והישר על פסוקי אגמרה לאלקי בעודי וכו', ודי בזה כעת.

השם יתברך יחנך לבקך לצאת חובת היום בכל יום יום, כל אשר תמצא ידך בכתך לעשות באותו היום, ולבלי להניח מיום להברו כלל, כאשר כבר דברנו בזה הרבה, וגדון צריך תפלה והתבודדות הרבה לזפות לישועה ורחמים רבים לקים זאת באמת לאמתו כדצונו הטוב.

דברי אהבה באמת לנצח

נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ה"ד	משנה ברוח ה"ב	דף היומי סוטה	ימי מוהר"ת
שבת	ח	פס.	קנו	עו:	לא	קמז
א	ט	פס:	קנו	עו.	לב	קמח
ב	י	צ.	קט	עו:	לג	קמו
ג	יא	צ:	קס	עו.	לד	קמז
ד	יב	צא.	קסא	עו:	לה	קמח
ה	יג	צא:	קסב	עו.	לו	קמט
ו	יד	צב.	קסג	עו:	לז	קנ

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא. סימן ס"ב

(ע"פ ליקו"ה יו"ד ריבית ה', אה"ע פו"ד ג')



נחיצות החיזוק בענין הממון

כשלאחרונה מזדמנת לי שיחה בעניין הממון, אני מאריך בה את הדיבור.

ולמה?

מפני שחדרו למחננו מציאות בה אנשים 'מורים היתר לעצמם'... אפילו כשנוסעים לציון רבינו הק' - זו הרי מצווה! מצווה גדולה! אבל יש אנשים שמורים היתר לעצמם כאילו מותר להם ללוות כספים לשם כך. ישנם כאלה שכבר נסעו אל ציון רביה"ק כמה פעמים והם חייבים סכומי כסף גדולים על כך.

נניח שהכרטיס עולה לו \$ 900, אם אין לו, אז יש לו עצה: ללוות... איי, אבל תצטרך להחזיר? - - - והרי חייבים ליסוע שוב ושוב - וכל המרבה הרי זה משובח - ואז הוא כבר חייב כבר כמה אלפי דולרים...

ולמעשה, היות והוא הרי עני ואביון שאין לו מספיק לכלכלת ביתו, מהיכן ישלם?! מה יהיה הלאה?! מה יהיה הסוף?! הרי זה נורא ואיום! מה קורה כאן?!

הם הרי צריכים להיות מלאי פחד ויראה! הם צריכים לבוא אל השי"ת ולהתחנן לפניו: 'רבונו של עולם! תרחם עלי! אני חייב כסף! אני בעל חוב!'

אם נפשו תהא מרה עליו - הוא יעשה הכל. יחפש עצות. הוא יזעק וישווע: 'רבש"ע! חוסה נא עלי והושיעני!' וישתדל בכל כוחו להחזיר את החובות, ויזהר וישמר לא להסתבך יותר בעול של חובות.

אילו היו אלו האנשים ערים לעניין, אילו היו מבינים שיש כאן איזה פגם, שיש כאן איזה חטא שיש לעשות עליו תשובה - היו נוקטים בכל האמצעים כדי לתקן את זה. אולם הם כל כך התרגלו לכך, שכלל לא מתייחסים לכך כאל נושא בעייתי. לא מתייחסים לזה כאל עוולה. אל יא הא דבר קל בעיניך! אל תדחה את זה כלאחר יד!

אם בעיניך זה דבר של מה בכך ואינך יודע כלל שצריך לעשות על כך תשובה - אזי הדבר גרוע מאוד! עליך להרבות בתפילה עד שתתקן את העניין הכל כך חשוב הזה.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

דעת הרמב"ם שכל דבר שנאמר לפני שלשה שומעים או יותר, אין לשומעים איסור לשה"ר לספרו, מכיון שהמספר יודע שיתפרסם הדבר ויודע להאדם שדיבר עליו.

ומזה נלמד שלשה"ר שהתברר אמיתותו ומפורסם כבר, מותר לספרו, אם האדם שעליו מדברים לא חזר בתשובה, כגון בין אדם לחבירו ולא פייסו, אבל בין אדם למקום יש להניח שחזר בתשובה ואסור לספר אותו מתוך כוונה לפרסם גנותו יותר. וכן אסור להטעים את הלשה"ר המפורסם בתוספת הערות משלו. וכן אסור לגלות שם המספר הלשה"ר.

ודעת החפץ חיים שאין לסמוך על היתר זה, היות ויש חולקים עליו, וגם צריך לאותו ההיתר ז' פרטים שאינם שכיחים כ"כ, שאם חסר אחד מהם אסור אפילו לדעת הרמב"ם.

דעת מהרש"ל שאם סיפר לפני ג' אנשים, מותר להם לספר רק לאותו אדם שדיבר עליו לשה"ר. ורבים חולקים ואוסרים. (קה"ל לה"ר פ"ס"ח-ה)

ועל בן תלמידי רבי עקיבא שלא זכו להתנהגו בענין זה כראוי, על בן מיתו בימי העמר דיקא, כי הם בחינה אחת. ועקר הפגם שפיהם שלא היה ביניהם אהבה וכא נכחלו זה בזה: ליקוטי הלכות, מיקוץ ד, יז

אחרי מות - ספירת העומר

התורה, כמו אדם המצפה ליום חתונתו, שסופר את הימים, ועצם הספירה בפה היא מעוררת את הגעגועים.

ספירת העומר: עיקר כוונת הספירה, הוא לספור את הימים, היינו להחשיב כל יום ויום שהוא נקרא בשם יום. כי אף שאדם מאמין בתורה ובמצוות, וגם אם הוא מאמין בעצמו שהוא יהודי שה' מצפה למצוות שלו, עדיין צריך להאמין ב'יום' שהוא עומד בו עתה, כי הכלי בו מקיימים את המצוות, הוא היום בו אדם עומד, והיצר מבלבל את האדם תמיד לחשוב שהיום הזה אינו נקרא בשם 'יום'. ועל כך בתחילת כל יום מצווים אנו להתחיל לספור את היום, ומדגישים את תיבת 'היום' כך וכך לעומר, כדי לחזק את האמונה אצלנו שהיום הזה על אף שייתכן שיהיו בו בלבולים, סרדות ודאגות, בכל זאת היום הזה הוא היום שבו יש מצוות שאפשר על ידם להתקרב להשי"ת (ליקו"ה פקדון ד').

ספירת העומר: הזמן מקטין את הדעת, וכפי כמה שמרבה לספור את הזמן, ועושה ממשות מהזמנים, וחושב תמיד מהעבר ועתיד, כך קשה לו מאוד לחזור להיכלל באור ה' שהוא אחד, למעלה מהפירוד של הזמן. והתיקון להחזיר הבריאה לה' הוא 'דייקא' לספור הימים בקדושה [שבזה מתקנו בשורשן], והיינו לקחת כל צמצום של יום ומה שנעשה באותו היום, ולהעלותו בדעתו ומחשבתו לה', ולומר שגם היום הזה שייך לה' והוא מחייה את היום (ליקו"ה ציצית ג').

אחרי מות: מובא בספר יסוד ושורש העבודה על פי הזוהר הק' שביום הכיפורים בעת שקוראים פרשת אחרי - יש להתעורר לבכי מהסתלקות הצדיקים הגדולים האלו נדב ואביהוא, ומי שמצטער על הסתלקותם, השי"ת מכפר עוונותיו.

הסתלקות אור הצדיקים: הצער מהסתלקות הצדיקים הוא צער על העלמת אורם הגדול, כי הצדיקים מצד עצמם אינם מסתלקים, וכל הסתלקותם הוא מצדינו שאין אנו רואים את אורם, שזה כל תכלית ביאתם לעולם בשביל להאיר לנו אור ה'.

בקרבתם לפני ה' וימותו: מיוחד הוא הסתלקות אורם הגדול של נדב ואביהוא שיש בה כדי לעורר צער ובכי, לא ההסתלקות שהיה לפני אלפי שנים, אלא מה שנוגע לנו היום. כי עיקר הסתלקותם היה מחמת ריבוי אור שהתקרבו לה' למעלה ממדרגתם, נכנסו למקום שעדיין לא היו צריכים להיכנס אליו.

ומובן מזה עד כמה צריך האדם לעורר צער בעצמו, שעיקר הסתלקות אור ה' ממנו הוא מחמת שרוצה האדם לעלות למעלה ממדרגתו, ולוקח כל דיבור של הצדיק באופן הגבוה ממנו, ואינו מצמצמו לפי מדרגתו, עד שמחמת כן מסתלק אורו ממנו.

ספירת העומר: עיקר כוונת הספירה הוא לעורר געגועים לזכות לבוא לקבלת

הליכות

התבודדות

שיחות ומנהיגים

הי"שן:

בְּשׁוֹפֵר אֶחָד לַפְּנֵי רַבְּנֵי מִסְדֵּר תִּיּוֹ וְעַסְק פְּרָגְנִתּוֹ, אִיךְ שְׁפִתְפְּרָנִס מַעֲסָק חֲתֻלְפִּנִּת, שְׁעוּפּוֹד בְּשִׁיחַ פֶּל הַיָּאֵם וְשׁוֹאֵל לְכָל אֶחָד: "מָה אַתָּה מְחַלֵּף? מָה אַתָּה מְחַלֵּף?", וְחֹזֵר חֲלִילָה. אָמַר לוֹ רַבְּנֵי: "הִנֵּי בְּאִפְשָׁרִיתְךָ לְהַפְּךָ לֵל זֹאת לְתַפְּלָה, שְׁבִיבְךָ בְּטָרְס תַּתְחִיל עֲבוֹדָתְךָ, תִּפְצֵר מֵעַט בְּתַפְּלָה וְאָמַר: 'דְּבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלַי, וְאֵל תַּתֵּן לִי לְהַחֲלִיף רַע בְּטוֹב וְכוּ', כִּי לְמָה לִי לְהַחֲלִיף לְהַמְיֹר רַע בְּטוֹב. וְכָךְ תַּמְשִׁיךְ בְּצִבְעֻתְךָ פֶּל מַיִם בְּתַפְּלָה לְפָנָיו יְתַבְּרָה: "מָה אַתָּה מְחַלֵּף? מָה אַתָּה מְחַלֵּף? וְחֹזֵר חֲלִילָה, כְּשֶׁהַעוֹבְרִים וְשׁוֹבִים חוֹשְׁבִים שֶׁפִּנְיָה בְּקִרְיָתוֹ אֵלֵיהֶם, וְלֹאֲמַת מְתַפְּלֵל הוּא לְפָנָיו יְתַבְּרָה, וְנִמְצָא שֶׁפֶל הַיָּאֵם עֲסָקֵת בְּתַפְּלָה לְפָנָיו יְתַבְּרָה."

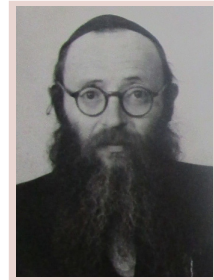
מִוְהַרְבֵּית אָמַר: "פְּאָרְוֹאֵס גֵּיִט בִּי מִיֵּד אוֹיֵף דְּעַר עֲלֵטְעַר דִּי עֲבוֹדָה אֲזוֹי רִיגוֹלָא, וְיִיֵּל אִיךְ הָאֵב גְּעֵהֲאֵס אוֹיֵף דְּעַר יִנְגְּטֵס אֲסִאךְ הַתְּבוֹדוֹת" - "מִיֵּד בְּקִנְיֵתִי הוֹלֵךְ לִי הַעֲבָדוֹת ה' פֶּל כֶּךָ כְּסִדֵּר (לֵאל הַפְּרֻעוֹת)? מִחֲמַת שְׁהִיָּה לִי בְּצִעֲרֵיִתִּי הַרְבֵּה הַתְּבוֹדוֹת."

שיח שרפי קודש

הדרך לארץ ישראל עוברת באומן

כבר לפני שנות דור, היו לא מעטים מקרב בני החוג הליטאי שזכו להתקרב למעינה של ברסלב ושאומו מלאו חופניים ממימיה הטהורים ומרווי הנפש. אחד מאותם מקורבים, היה רבי יוסף כהן, אחיו של הגאון רבי אהרן כהן ראש ישיבת 'חברון' הנודע. סבו, שעל שמו נקרא, היה תלמידו של הגאון רבי ישראל סלנטר מיסד תנועת המוסר.

רבי יוסף נולד בקובנא דליטא, את ימי נעוריו עשה ישיבת לומז'ה ובהמשך בישיבתו של



מימיי לא בכיתי כך

רבי יוסף כהן

הגאון רבי ברוך בער לייבוביץ בקמניץ. לצד התמדתו הגדולה נודע ביראת השמיים הגדולה שלו וכונה 'וסף הצדיק'.

בימי מלחמת העולם הראשונה, כשהוציא הצאר הרוסי צו גירוש לכל יהודי ליטא, גלתה משפחתו לרוסיה. כשהסתיימה המלחמה, הותר ליהודי ליטא לחזור לבתיהם, אך אביו לא הספיק להתארגן ובינתיים עלו הקומוניסטים לשלטון וכבר נאסר עליהם לחצות את הגבול. כך הם נשארו ברוסיה.

בינתיים, משהגיעו לפרקו הקים רבי יוסף בית נאמן בישראל ועבר להתגורר במינסק, שם נולדו לו חמשה ילדים.

ככל שנקפו הימים, הגבירו השלטונות הקומוניסטים את רדיפת היהדות, הוא הרגיש שהאדמה בוערת תחת רגליו וכאן לא יוכל לשמור תורה ומצוות כראוי והחל חושב על עליה לארץ ישראל. אלא, שברוסיה דאז, שנת תרצ"ו, כמעט ולא ניתנו אשרות-יציאה מן המדינה. שוב ושוב הגיש בקשה לאישור יציאה, אך בכל פעם נענה בסירוב, עד שרוחו נפלה בקרבו והיאושו איים להכריעו.

בניסיון נוסף, קם ונסע למוסקבה, שם, כך שמע, הסיכוי רב יותר לתשובה חיובית. אך למרבה אכזבתו, גם שם נתקל בקיר אטום. לבו נשבר בקרבו לשברי שברים מהמחשבה שלעולם לא ייצא מבית הכלא הענק הלזה ששמו רוסייה.

באחד הימים, בעודו מהלך מדוכדך מכך שלא עולה בידו לצאת את גבולות רוסיה ולהגשים את שאיפתו לעלות ארצה, והנה פוגש הוא ברבי לוי יצחק בנדר, מגדולי חסידי ברסלב. הוא שח בפניו את עצרו הגדול "אבי ואחי כבר עלו לארץ ישראל ורק אני נשאר כאן בניכר, כבר עשיתי הכל כדי לקבל היתר יציאה - ולשווא". הוא היה שבור מאוד.

ענהו רבי לוי יצחק: "אם תשמע לעצתי, סע לאומן, לקברו של רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב, שפוך שם את מר לבך ואמור שם את עשרת מזמורי התהילים של ה'תיקון הכללי' אשר כשמו כן הוא, גם תיקון לכל, וגם משלים את כל החסרונות" בהוסיפו "הדרך להגיע לארץ ישראל, היא אומן"

רבי יוסף השתומם נוכח הדברים: מה לו, יהודי ליטאי מבטן ומלידה, ולקברו של אדמו"ר חסידי? אולם במחשבה שניה, החליט כי מאחר וכבר ניסה את כל שבידו והעלה חרס, ייסע גם לאומן, מי יודע, אולי משם תצמח ישועתו. מינסק ואומן רחוקות מרחק רב זו מזו, אך כיון שהחליט להיאחז בחוט התקווה, עלה לרכבת ונסע נסיעה בת עשר שעות לקייב, וממנה עוד מספר שעות נסיעה, עד שהגיע לאומן.

לאחר שבירר כיצד הדרך לציון, נעמד בחוץ מכיוון שהיה כהן, וכה סיפר לימים: "מטבעי, לא הייתי כלל בעל-בכי, אולם למרבה הפלא, בעמדי נוכח הציון הקדוש באומן, נבקע לפתע מעיני דמעותיי ובכיתי בכי כמוהו לא בכיתי מימיי!"

רבי יוסף חזר לביתו שבמינסק, וכעבור ימים ספורים, התקבלה בביתו מעטפה התומה בידי משרד ההגירה הרוסי ובתוכו אשרת העלייה המיוחלת לארץ הקודש - - -

משאלתו התממשה. בחודש כסלו תרצ"ז, הוא עלה ארצה והתיישב בירושלים עיר הקודש. כשחיפש היכן מצוי בית הכנסת של חסידי ברסלב, מצא את בית המדרש הקטן שברחוב 'נונג שבת' שם החל להתפלל. כיון שידע לתקוע היטב בשופר, וחסידי ברסלב חיפשו תוקע הגון ביקשוהו לעשות זאת, וכך נעשה רבי יוסף לבעל-תוקע בקיבוץ בראש השנה - באותן שנים כשלא ניתן היה להגיע לאומן - שהתקיים אז בבנין ישיבת 'חיי עולם'. הוא אף שימש בעל-קורא בשבתות ובקיבוץ בראש השנה. ואת סיפור עלייתו הנסית בעקבות התפילה באומן, נהג לספר כל ימיו.

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ל"ו מאמר ז'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ה] וכשבא להתגלות התורה, אזי נעשה מההתגלות נשמות חדשות. כמו שכתוב: "למען נשמתיו ורוחיו חדתין בתרתיין ובתלתין" היא התורה שיש בה שלשים ושנים נתיבות החכמה. "ובתלתא שבשין" הינו 'אורייתא תליתא' (שפת פ"ח). נמצא פשהצדיק מנגלה איזה דבר תורה, אזי מוריד נשמתין חדתין, לכל אחד מהשומעין התורה לפי בחינתו ותפיסתו:

נשמתין חדתין

היינו כמו שנתבאר בכל המאמר שלפני כל התגלות של הארת שבעים פנים של תורה, צריך לעבור נסיון וצירוף במדות והתאוות של השבעים לשון, אבל אחר כך, אחר שעבר האדם את הנסיון והתחזק לא להתייאש אלא צעק שבעין קליון, אזי זוכה להתגלות התורה, היינו שמתגלה לו פנים של תורה, ומאיר לו דרך ועצה איך להתקרב להשי"ת במקומו ובחינתו, והתגלות הפנים הזאת היא בחינת נשמה חדשה, והצדיק שמגלה תורה יש לו כח להמשיך לכל אחד מהשומעים נשמות חדשות שהם בחינת התגלות פנים של תורה, שיאיר להם הדרך להתקרב להשי"ת כל אחד במקומו ומדרגתו, אלא שצריך לזה כלי כדי לקבל הדבר לברכה ולא לקללה וכפי שממשיך ומבאר.

תרתיין ותלתין ותלתא שבשין

ומביא רבינו את לשון האריז"ל בזמר הקדוש שאומרים בליל שבת, שאז מאיר לכל אחד בחינת נשמתין ורוחין חדתין, שהם בחי' תרתיין ותלתין, היינו ל"ב נתיבות החכמה, ותלתא שבשין כי התורה היא בחינת אורייתא תליתאה, והיינו כי כל השבוע כלפי השבת הוא בחינת הקליפה הקודמת לפרי, ואחר שזוכים לעמוד בנסיון במשך כל השבוע, זוכים בשבת לנשמתין ורוחין חדתין, [וגם נפשין חדתין אלא שזה לא נזכר בפירושו כי זהו בחינת האתערוחת דלתתא של האדם שע"ז זוכה לרוחין ונשמתין חדתין].

והנשמתין חדתין הוא בחי' ל"ב נתיבות חכמה, ובאמת הל"ב נתיבות חכמה הם בחי' ל"ב אלקים שבמעשה בראשית, כמובא, שהוא בחי' דין, ועל פי דברי רבינו מתבאר שהכל עניין אחד, כי ל"ב דרכי החכמה מוכרחים להתלבש בבחי' דין שהם בחינת ההסתרה שקודם ההתגלות, שהוא בחי' הקליפה הקודמת לפרי, וכשאדם מתחזק לא לעזוב את מקומו אלא לצעוק להשי"ת שבעין קליון ולהשתוקק ולבקש את הפרי, אזי זוכה להתגלות התורה שהם ל"ב נתיבות חכמה והם מתגלים בבחי' ג' עמודים שהם בחי' ג' האבות הקדושים שמהם נמשכים כל השבעים לשון שבהם מושרש כל אחד מישראל, [ול"ב וג' הם ל"ה שהם בחי' ל"ה אותיות שיוכלו ול"ה אותיות שבקידוש שיחד עולים ע' כנגד ע' פנים של תורה].

פי התורה יש לה שני בחות: להמית ולהחיות. כמו שאמרנו 'ושמתם' זכה נעשית לו סם חיים וכו' (וימא ע"ב, ועין הענין ז), ובתיב (הושע י"ז): "ישירים דרכי ה' צדיקים ילכו בס' וכו'. כך התורה של הצדיק לכל אחד כפי תפיסתו, יש אדם שנעשה לו נשמה חדשה מההתגלות התורה, ויש אדם שהוא, סם ושלוש, להפוך, כמו שכתוב: "צדיקים ילכו בס'". הכל לפי הפלי שלו, הינו כפי תפיסתו, תפיסת המחזין שלו:

דזה הוא כלל גדול, שאי אפשר לשום אדם להשיג ולתפס בדבורו של הצדיק, אם לא שתקן תחלה אות ברית קדש כראוי, ואזי יוכל להבין ולתפס דבורו של הצדיק. דאיתא באהר: 'סלוקא דיסודא עד אפא ואמא. שהם בחינת חכמה ובינה, שהם י"ה, שהם מחזין. נמצא בשתקן אות ברית קדש כראוי, אזי המחזין שכלו בשלמותו, ויכול להבין דבורו של הצדיק. כפי התקון של כל אחד, כך הוא השתתו:

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

על ידי מה עיקר ההתקרבות והדבקות לה' יתברך? על ידי הניגון וכפי שצוטט דיבורים נראים במדור 'החיווק השבועי' בגיליון 699. מתוך ליקוטי הלכות, אפורופוס ג, ד.

חידה: איזה דבר גדול מאוד אנחנו צריכים?

הזוכה: נחמן ח. ירושלים
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

נצור לשונך

סם היים וסם מות

כי באמת כל הארה ווארה יכולה להתהפך לקללה, כי אדם יכול לקחת כל עצה וכל עניין שלומד, וליפול מזה עצמו שאינו זוכה לקיים את העצה ואזי נופל לעצבות מזה עצמו, נמצא שהתורה עצמה נעשתה לו סם המוות, [וזהו עניין בלעם שלוקח את האור של התורה עצמו ומהפכה לקללה וכמבואר לעיל שבלעם הוא הזה לעומת זה של משה רבינו שממשיך את השבעים פנים של תורה, וכן מתבאר בהמשך המאמר שבלעם הופך הכל לקללה], והכל תלוי בתיקון הברית, ולכן אע"פ שהצדיק יש לו כח להמשיך בתורתו נשמתין חדתין לכל אחד ואחד, אבל אף על פי כן מוכרח אתערותא דלתתא של כל אחד להכין את הכלי כדי לקבל את האור, כי אם לא כן יוכל האור עצמו להתהפך אצלו לסם המוות.

ובאמת האריך בזה מוהר"ן [בהלכות קריאת שמע הלכה ד], שלכאור קשה שאם כן נפל פיתא בבירא איך יתחיל התיקון, אלא שע"י כח של אמונה בקדושת התורה והצדיקים ע"י זוכה לעשות כלי, והיינו ע"י עצם הדבר שמחפש ויודע ומאמין שבוודאי יש בתורה עצה אמיתית איך להתקרב להשי"ת מכל מקום, ואף על פי שנדמה לי שאני רחוק מזה כל כך, אעפ"כ באמת לאמיתו בוודאי יש פנים של תורה ששייך לי במקומו וצועק שבעין קלין כדי למצוא את הארת התורה הזאת, זה עצמו הכלי לקבל את הארת השבעים פנים של תורה.

[ו] וזה הוא כָּלֵל גְּדוֹל, כִּי מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא תֵצֵא. כִּי אִם אֹרֶךְ שָׁשׂוּט. אֲךְ לִפִּי בְּחִינַת כְּלִי הַמְקַבֵּל אֶת הָאֹרֶךְ, כִּד נִצְטִיר הָאֹרֶךְ בְּתוֹכוֹ, אִם הַכְּלִי הוּא בְּשִׁלְמוֹת, אִזִּי הוּא מְקַבֵּל בְּבְחִינַת מְאֹרֹת מְלֵא, וְאִם, חֹס וְשִׁלּוֹם, הַכְּלִי אִינוֹ בְּשִׁלְמוֹת, אִזִּי הוּא מְקַבֵּל בְּבְחִינַת מְאֹרֹת חֹסֶר וְאֵו, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (מִשְׁלֵי א): "מְאֹרֶת ה' בְּבֵית רְשָׁעִי." וְזֶה הוּא "צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם" [וְכוּו]. כִּי אֹרֶךְ הַשָּׁשׂוּט הַבָּא מִלְּעִיל, הוּא בְּחִינַת 'קְמוּץ וְסֵתִים'. אֲךְ לִפִּי בְּחִינַת הַכְּלִי הַמְקַבֵּלִים, הוּא בְּחִינַת צִירִי, שֶׁנִּצְטִיר הָאֹרֶךְ לִפִּי בְּחִינַת הַכְּלִי: וְעַל פֶּן פְּתִיב בְּבִלְעָם (בְּמִדְרָי כ"א): "הִנֵּה בָרַךְ לְקַחְתִּי, בְּקִמְצִי. וַיִּבְרַךְ וְלֹא אֲשִׁיבֵנוּ", בְּצִירִי. כִּי אִפְלוּ הִלְקִיחָה שְׁחִיָּא אִזִּי בְּבְחִינַת קְמוּץ וְסֵתִים, הִיא בְּבְחִינַת בָּרַךְ. רְאִיָּה לִזְהָ, כִּי הוּא הָיָה רֹצֵחַ לְהַצְטִיר לִפִּי בְּחִינַת הַכְּלִי שְׁלֹו, שְׁחִיָּא בְּחִינַת קְלָלָה, וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְהִשָּׁיב וּלְצַרְף וּלְהַצְטִיר כָּלֵל לִפִּי בְּחִינַתוֹ. וְזֶה: "וַיִּבְרַךְ וְלֹא אֲשִׁיבֵנוּ", וּמִפְּנֵי שְׁחִיָּה בְּשַׁעַת לְקִיחָה, הוּא בְּחִינַת בָּרַךְ. וּמִפְּנֵי מָה, לִפִּי שְׁחִיָּה עֲלֵיהֶם הַפְּתוּב שֶׁיִּשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ שְׁבָטֵי יִה, כְּמוֹ (שְׁפָרְשׁו) (שְׁפָרְשׁוּ) ("שְׁפָרְשׁוּ") וְזָרְנוּ לְבָרְכָה: עַל הַחֲנוּכִי (בְּמִדְרָי כ"ו): "שְׂמִי מַעֲיָד עֲלֵיהֶם", שֶׁם יֵה שְׁחִיָּה בְּחִינַת מַחֲיוֹ, כְּמוֹ שְׁמוּבָא (בְּמִדְרָי) [בְּמִדְרָשׁ]. שְׁחִיָּה עֲלֵיהֶם הִיוּ אוֹמְרִים אִם בְּגוֹפֶם הִיוּ מוֹשְׁלִים וְכוּו, לְפִיכָּה הַעֲיָד הַפְּתוּב עֲלֵיהֶם:

הכל תלוי בכלי

היינו כפי שנתבאר שהכל תלוי בכלי, כי האור נמשך בכל עת, אבל הכל תלוי בכלי, כי כשאין לו כלי לקבל את האור יכול להתהפך האור עצמו לקללה, ומובא שכך היה אצל בלעם שזכה פעם אחת בימי חייו לאיזה אור, ואחר כך כל ימי חייו רצה להשיג שוב את האור הזה וראה שאינו יכול ועי"ז עצמו נפל לשאול תחתית, כי לא היה לו את הכלי לקבל את האור לברכה, ועניין זה הוא בכל דור שקליפת בלעם הופך את האור לקללה עד שהאדם עולו עי"ז עצמו ליפול יותר, ולכן מוכרח הכלי, ובאמת הצדיקים ממשיכים תורה כזו שיש בה גם כן כלים נפלאים ונוראים, אבל סוף כל סוף מוכרח נקודה של אתערותא דלתתא מצד האדם כי אם לא כן הכל יכול להתהפך להיפך וכמו שנתבאר.

גאילו הצדיקים, וגם אם היצר מסית אותי שבעבודת אלו הם דברים רמים וגבוהים ביותר, ואינם שייכים אלי, עלי להסיר את מחשבתי מזה ולדבוק בדברי הצדיקים כי 'אסור לעיין בהם' והמעין בהם עליו נאמר 'כל באיה לא ישובנו ולא ישיגנו ארחות חיים' ח"ו [ואמונה זו מתחזקת על ידי התענית, כמובא במאמר].

מלבד אמונה זו יש חלק נוסף והוא ה'דעת', כגון בעבודת המשא ומתן שפתחו בו, כל ספרי הצדיקים מלאים בדרכי דעת ומחשבה איך נעשה תיקון זה של העלאת הנצוצות במשא ומתן, הן בספרי חז"ל, וביותר בזה"ק ובכתבי האר"ל, בספרי הבעש"ט הק' ותלמידיו [ניתן למצוא אותם בקלות להרהר בהם ולכוון את ולשון הסידים' שחיבר הרה"ק מבישערי למטרה זו], וביותר בספרי רבי"ק ומוהר"ן, כולם מבארים דרכים נוראים ונפלאים של מחשבה, שיכול האדם להרהר בהם ולכוון את השי"ת בשעת המשא ומתן.

כגון בתורה י"א מבאר רבינו שהוא בונה את המשכן, בתורה ל"ה הוא המשכת אור החשמ"ל, בתורה נ"ד הוא יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה והעלאת נצוצות הק' הטמונות בדבר שסוחר בו, ועוד ועוד דרכי מחשבה, אשר רבים הם מאד.

לכבוד מערכת העלון הנפלא עלה לתרופה, ובפרט עם סיום הקמפיין המוצלח 'מכפילים את האור' בו זכייתם מאות רבות מאנ"ש לקחת חלק בהפצת אור הצדיק ברחבי תבל.

יחד עם קהל אנשי שלומינו זכיתי גם אני להתחיל את תורה ס"ב, בה פותח רבינו פתח נפלא ונורא איך נוכל לגשת לקדושת האכילה ולכן העבודות בכלל, והתעוררותי מאד באחד הנקודות בהם מוהר"ן מבאר את דברי רבינו כמין חומר ממש, בדרך פשוטה למעשה, איך נוכל לזכות לבנין את המאכל ולאכול בקדושה כזו עד שתהיה אכילתנו 'מאכל אחר שנתברר, ואין בו שום תערובות'.

אף על פי שבמאמר עצמו קשה קצת להבין איך מתחלקים הדברים, אבל בליקוטי הלכות (הל' חלב ודס ה"ד) מבאר את הענין באופן מסודר מאד.

נתפס לדגמה את עבודת המשא ומתן, עיקר עבודת האדם היא לעשותה בשני דרכים והם האמונה והדעת, החלק הראשון הוא חלק האמונה, חלק זה אין בו מקום לשום מחשבה והרהור, אלא להאמין באמונה שלמה שעל ידי עבודתי אני מעלה את נצוצי הקדושה, כמו

טעם גן עדן

תורה ס"ב [ב]

לכבוד תחילת לימוד המשותף לאלפי האברכים והבחורים של התורה הזמנית 'תורה ס"ב'

י. אחד מהמניעות הגדולים ביותר בלימוד תורה מרביז"ל הוא מחמת דחיקת השעה שמחפש להתלהב ולהתעורר מהלימוד, ובפרט אם פעם היה לו הארה והתנוצצות בספריו הק', וכן אם שמע סיפורים של כאלו שזכו שנתעורר לבבם על ידי לימוד הספרים, אזי כל שעת הלימוד הוא עסוק עם דחיקת הרגשת ליבו שיתעורר, וכן אינו מקשיב לדברי הצדיק.

יא. הלימוד צריך להיות בפשיטות גדולה על ידי שמשים מוחו וליבו להשתדל להבין את מה שלומד, לדעת את מה שלומד, באופן שיכול לומר בפיו לחבירו את ביאור הדברים שלמד.

יב. בוודאי שתכלית הלימוד הוא לבוא להארת המח עד שיישיב אל ליבו את הדברים, באופן שיבקעו גידי קשיות ליבו [כפי שהעיד רביז"ל על הספר ליקוטי מוהר"ן], אך אסור לדחוק את השעה לעורר הלב, כי זהו ממש עצת עשו הרשע שרוצה להתחבר לכל דבר על ידי 'התגלות ליבו', והדרך לעורר הלב הוא על ידי שינסה להבין כפי כוחו את דברי התורה במוחו

ודעתו, ואת זאת לנסות להוריד אל הלב, על ידי תפילה ושיחה לה'.

יג. כיון שהאדם מחפש תיכף לעורר את ליבו, על כן טבע בני אדם לחפש בספרים את הדיבורים הקלים והמעוררים את הלב, ומיד שמוצאים איזה דיבור ולשון המעורר את הלב מדגישים הם את הדיבור הזה עם צבע וכדומה, ואף שהוא דבר נפלא, שאם יש דיבור שמעורר את הלב, יש לעשות סימן לזכרון, אך בשעת הלימוד לא יהיה עסוק לחפש רק את הדיבורים האלו, כי צריך לזכור שבנתיים, בין לשון אחד שמעורר את הלב, ללשון אחר המעורר את הלב, יש גם דיבורים שהצדיק אמר, ואם כן יש לנו לשים את הדעת מה נאמר באותם המילים והתיבות הקדושות.

יד. יש לזכור שהצדיק היה בכוחו לומר עוד ועוד דיבורים המעוררים את הלב בשפה פשוטה ובלשונות של מליצות, ואם בכל זאת בחר לדבר באופן של תורה, ראיות מפסוקים ומאמרי חז"ל, כנראה שרק באופן כזה אפשר לעזור ולהועיל תועלת אמיתית.

האמונה וההשתדלות

אמצעי, אלא יחכה לישועת ה', אך המעמיק יותר, רואה, שרביז"ל מדבר על עשיית רצון השם דווקא על ידי העסק בסביבה.

וביאור העניין, שרצון השם היה שאדם יתנהג על פי דרך ההסתר והטבע, כאילו באמת מתפרנס על ידי איזה דבר וכו', הרי שהאדם אינו מתקומם נגד הרצון העליון, ועושה זאת רק מחמת שהשם יתברך רצה לבד - לא מחמת החרדה הקיומית לפרנסתו, אלא כמשל למלך שצויה את עבדו ללכת לאיזה מקום, הרי שאינו עושה חשבונות אלא הולך ויודע שבכל פסיעה ופסיעה עושה רצון השם.

כך הדבר, אם אדם רואה שפרנסתו באה על ידי איזו סיבה. צריך להכניס בדעתו היטב, שבאמת, כל הממון שמקבל דרך הפרנסה היא - היה מקבל אותה גם אם לא היה עובד כלל... כי זוהי קצבתו מאת השוכן במרומים. אבל את הסיבה ימשיך לעשות כי רימזו לו מן השמים שרוצים שילך שם ושם יעשה זאת וזאת, ויכניס אלוקות בתוך הטבע.

ודבר זה הוא דקה מן הדקה, כי בהיסח הדעת קל - הסיבה תיראה לו כיסוד הקיום שלו. נמצא לפי זה שדרגה זאת - לעשות סיבה ולא להאמין בסיבה - היא דרגה גבוהה מזה שלא עושה כלום ומצפה לישועת ה', כי המצפה לישועת ה' ללא סיבה כלל, הגם שהגיע מצד אחד לתכלית שלימות המדרגה של בטחון, אבל לא זיכר את הסיבה, לא עמד בנסיון, שנראה הכי פשוט שהסיבה מביאה לו את הפרנסה ואף על פי כן לא יאמין בה... שזה הרבה יותר קשה.

ובאמת נראה, דהא בהא תליא, ככל שאדם מזכר את הסיבה, כך נבנית אמונתו, ותמעט הסיבה (כי הלא לא באה אלא למען סותו ולרוממו וכו') ויזכה לשבת בנחת ללא הרבה סיבות.

אחד הנסיונות הגדולים בחיי האדם הוא עבודת הפרנסה וההשתדלות, לכאורה האמונה והבטחון הם איזה תוספת מעלה שהאדם צריך להחזק ולהתעלות בהם, אבל בדברי רבינו (ליקו"מ סב) רבינו מדבר על הנהגה זו בדרך חריפה עד מאד.

וזה לשון רבינו: "וַיֵּשׁ חוֹשְׁבִים שְׂצָרִיף לְעֵבֶד אֶת הָאֲמֻצָּעִי, כְּמוֹ שְׂטֵעוֹ בְּעֵגְלָה, שְׂרָצוֹ לְעֵשׂוֹת אֶת הָעֵגְלָה אֲמֻצָּעִי, בְּיָנִים לְבִין הַשֵּׁם: יִתְבָּרַךְ... וְבִטְעֵלִית כְּזֶה רַבִּים נִכְשָׁלִים וְעוֹשִׂים אֶת הַסְּבוֹת אֲמֻצָּעִי בְּיָנִים לְבִין הַשֵּׁם: יִתְבָּרַךְ, הֵינִי שְׂמֵאֲמִי נִים הַשֵּׁם: יִתְבָּרַךְ אֲבָל מֵאֲמִינִים גַּם כֵּן אֲמֻצָּעִי וְאֲמִינִים שְׂצָרִיף לְסְבוֹת. הֵינִי שְׂמֵאֲמִינִים לְמִשְׁלַל בְּהַסְּבָה שֶׁל פְּרִיזָה סָה, שְׁהוּא הַמְּשָׂא וּמִתָּן, וְאֲמִינִים הַסְּבָה שֶׁל מְשָׂא וּמִתָּן עֶקֶר. כְּאֵלּוּ ח"ו בְּלֹא הַסְּבָה שֶׁל מְשָׂא וּמִתָּן, אֵין יִכְלֹת בְּיַד הַשֵּׁם: יִתְבָּרַךְ לִתֵּן לָהֶם פְּרִיזָה".

ראשית כל, יש כאן דבר נורא למתבונן, כי עצם הדבר שהאדם עושה עיקר מהאמצעי, כאילו על ידי הדבר המסוים שממנו הוא מתפרנס יש לו פרנסה - לא שזה פגם אמונה גרידא, שצריך לתקן, אלא זה ממש כמו חטא העגל שעושה מהסיבה אמצעי, כמו העגל שהיה ח"ו אמצעי בינו וכו'.

שנית, צריך להתבונן: אחר שהסביר שאסור לעשות מה-סבות אמצעי, נשאלת כמו מאלוהי השאלה - אם כן, למה אנו עושים את הסיבות? ואמנם נראה שרבינו בא לתרץ זה, אבל לפום ריהטא אינו מובן מה בא התירוץ לתרץ, כי מיד אומר שוב "צריך להאמין בהשם יתברך לבד"... ומה תירץ בזה, הלא אם צריך להאמין בהשם יתברך לבד למה אנו עוסקים באמת בסיבות? ואמנם יש לומר, שיש בזה כמה דרגות, ויש באמת דרגה גבוהה, שלא יעסוק בשום

עומק הפרשה

נקודה של קדושה

קְדוּשִׁים תְּהִינּוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם:

מצוה נוראה נאמרה בפסוק זה, להיות קדוש ומופרש מזה העולם, שלא להיות חלק מהעולם הזה והבליו, הן בהיתר ועל אחת כמה וכמה באיסור, אלא להתקדש להשם, כהקדש המופרש ונאסר על כל העולם (עיי' בפ"י רש"י ורמב"ן כאן, תו"כ א"ב, יב, ג, ובתוס' קידושין ב: ד"ה דאסר).

קדושה זו היא תכלית מעלת ישראל, כי יהודי בן מלך הוא אין תפקידו לבוסס במיאוסו של עולם ובגשמיותו, אלא להיות טפח מעליו, לעשות את מעשיו בדעת מרוממת יותר, אכילתו אינה כבהמה האוכלת לשם אכילה, אלא להתרומם ולהתקרב להש"ת.

לשם קדושה זו בחר בנו השי"ת, והבטיח לנו קודם מתן תורה 'ועתה אם שמוע תשמעו בקולי וכו' ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש' (שמות יט, ה), ואף חזר והזהיר עליה שוב ושוב 'אנשי קדש תהיון לי' (שם כב, ל), 'והייתם קדושים כי קדוש אני (ויקרא יא, כב).

את הדרך להגיע לפרישות וקדושה זו רמזה התורה בסמיכות הפרשיות, כמו שאמרו חז"ל (ויקרא רבה כד, ו) 'מפני מה נסמכה פרשת עריות לפרשת קדושים,

אלא ללמדך שכל מקום שאתה מוצא בו גדר ערוה אתה מוצא קדושה, ואתיא כהדא דר' יהודה בן פזי, דאמר כל מי שהוא גודר עצמו מן הערוה נקרא קדוש', כלומר ראשית הקדושה היא להשמר בקדושת הברית.

את עומק העניין למעשה מבאר רבינו (ליקו"מ יא), כי ראשית התקרבות האדם לעבודת ה' תלויה בנקודה בה הוא מוסיף על עצמו קדושה, וגודר את עצמו בקדושה זו, להשמר מעט לפי מדרגתו, כשהאדם זוכה לתוספת זו הוא ממשיך על עצמו נקודה הנקראת 'תוספת קדושה', שהיא כח נורא של תיקון שהוא עיקר כח היחודים הנעשים למעלה (עיי' זוה"ק פקודי רסא).

פעמים ונקודה זו נראית קלה עד מאד ואין בה ממש, אבל לאמיתו של דבר מגלה רבינו שעל ידי נקודה זו של תוספת קדושה, זוכה האדם ונכלל בצדיקים המופלגים שמקדשים את עצמם בקדושה נוראה עד מאד, ואף הוא זוכה לקדש את עצמו לצאת מגשמיות העולם וגסותו לעשות את מעשיו לשם שמים בלבד (ראה שם במאמר באריכות את סדר עליות האדם בכח נקודה זו).

ברוח ימים אלו של ימי הספירה, איך אפשר לחנך את הילדים לכבד זה את זה?

בדרך כלל כאשר הורים שואלים שאלה זו, כוונתם לשאול איך נגרום לילדים שלא יריבו ביניהם, איך נעשה שיהיה לנו שקט נעים ורגוע בבית. וכך בכל פעם שהילדים רבים ביניהם, ובפרט בימי הספירה, מנצלים ההורים את סיפור תלמידי רבי עקיבא, להוכיח אותם שצריך להרבות שלום. אך אם נתבונן קצת, נראה שחז"ל לא מדברים במעשה של תלמידי רבי עקיבא על מריבה ומחלוקת, אלא על כך שלא היו 'מכבדים' זה את זה, כלומר לא היה להם בלב הערכת כבוד לחבר, או כבוד להשגה של החבר שהשיג בתורה השגה שונה ממנו, שזהו נקודה פנימית יותר, עליה צריכים לחנך, שאם נשקיע בחינוך הזה, נוכל לראות את הילדים בהמשך חייהם ברוחים ממילא מכל ניצוץ של מחלוקת.



החינוך לכך הוא לא כל כך קשה, רק שצריך לשים לב להבדיל בין מריבות של ילדים, לבין חינוך 'לכבד' יהודי.

מריבה בין ילדים, כמה שהיא לא טובה, אך היא מציאות חיים של ילדים הגומיע ללא מחשבה ושיטה מחושבת שכן צריך להתנהג, ואף שבוודאי צריך לחנכם ולשדלם לוותר ושלא לריב וכדומה, אך בדרך כלל אחים אוהבים זה את זה, והמריבות חולפות במשך הזמן, [אם אנו כהורים לא מצדדים תמיד לטובת משהו אחד].

חינוך של 'לכבד זה את זה' לא יכול להתקבל על לב הילד כשמעירים לו על כך בשעת מריבה. 'לכבד זה את זה' נחקק בלב הילד במשך השנים כאשר רואה את הוריו ומחנכיו מתנהגים בכבוד לחברים, וכבוד לכל יהודי באשר הוא.

איננו מדברים רק על כך להיות דוגמא לבריחה מכל מחלוקת וויכוח בבית כנסת, בבנין עם השכנים וכדומה [וגרוע מכך כאשר המריבה נהפך לשיטה]. אלא יותר מכך, להזהר לא לדבר באופן של 'עקיצות' ולזול עם חברים [כמובן גם זהירות מעקיצות לעבר הילדים גם כאשר המטרה חינוכית]. להזהר לא לדבר נגד יהודים אחרים החושבים אחרת מאיתנו, לכבד גדולי תורה גם אם דעתם שונה מדעתנו, [וגם אם פעמים צריך לחדד את השיטה שלנו בבית, אדרבא זו ההזדמנות ללמד איך מחזיקים בשיטה מסוימת בלא לזלזל בכבוד של יהודי אחר].



יש להשתדל בכל הזדמנות כמו בשולחן שבת וכדומה, לדבר טוב על עם ישראל, להדגיש מעשים טובים של יהודים, להראות איך אנו מעריכים ומכבדים בלב שלנו יהודים אחרים. כי זהו עיקר החינוך לתורה ועבודה, ואיך אפשר לחנך לקיום התורה כאשר יש זלזול פנימי בכבודם של יהודים אחרים המקיימים את התורה.

עוד נקודה חשובה: גם מי שרואה שהוא רחוק משלמות בנקודה זו, אל יתייאש, כי בכל פעם שמתחזק להראות כבוד לזולת, לברוח ממריבה וויכוח וכדומה, הילד רואה ומצלם זאת, והדבר יכול ללוותו שנים רבות.

♦ פתח לנו שער!! הודעת מערכת: בעקבות ההתערורות הציבוריות הגדולה לקחת חלק בהפצת הענק שעל ידי מכוון "עלה לתרופה", אנו מודיעים כעת כי הועמדו נציגים בקהילות רבות, לקבלת תרומות במזומן או בכרטיס אשראי. אם ברצונכם להצטרף למשפחת נציגי 'עלה לתרופה', פנו בהקדם למערכת. לכל נציג ישלח מודעה קטנה ומכובדת שתכריז על הנציג המקומי, לתלייה קבועה בתאום עם הגבאי.

♦ הופיע! הספר החשוב "דורשי יחודך" על יסודי היהדות, שיחות ומאמרים מאת הרב החסיד רבי יעקב מאיר שטערער שליט"א. מופיע בלשונו הזהב (אידיש) ככתבו וכלשונו. הפצה ראשית: 0533193962.

♦ אומן: כידוע, בחודשים האחרונים ישנה מצוקת תורים גדולה במשרדי הפנים, מה שמונע מרבים להנפיק דרכון, כשחלק ממצוקה זו נובעת מחבורת נוכלים המזמינים אלפי תורים, ומוכרים אותם במאות שקלים. בימים אלו נודע כי כעת עומד להיפתח בבני ברק לשכה מיוחדת לדרכונים, בו ינפיקו דרכונים ביומטריים בלבד, בסדר גודל של מאות תורים ביום.

♦ בַּשְׁנָה טוֹבָה תִּדְשָׁן עֲצָם: בסיוע דשמיא, בשבועות האחרונים התחדשו שיעורי 'עצה שלמה' על ליקוטי מוהר"ן, בעיון עמוק המביא לידי מעשה, מאת הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א, המתקיים מדי בוקר אחר ותקין בביהמ"ד 'מאירת עיניים' בירושלים. ניתן להאזין לשידור החי במערכת 'קול הלשון'. קו ייעודי: 036171116. שלוחה 1 ולאחר מכן הקישו 2. כעת עדיין עוסקים בתורה ל"ו. שמעו ותחי נפשכם!

י"ל ע"י מכוון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערות נסגרות מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

ועל כן העמך הוא ראשית הקציר, כְּמוֹ שִׁפְתָּי, וְהַבָּאֵת אֶת עַמְּךָ רֵאשִׁית קִצְרִיכֶם אֶל הַבַּיִת...
וְהַבֵּל נִעְשָׂה עַל יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת שֶׁהוּא בְּחֵינַת בְּרַחַם אֵישׁ חֶסֶד, שֶׁהוּא מְטֵה כְּלָפֵי חֶסֶד הַמִּדָּה. וּמוֹצֵא טוֹב בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, בִּי יוֹדֵעַ לְלַקֵּט פֶּלַח בְּחֵינַת הַשְׂעֵרוֹת טוֹבוֹת שֶׁנִּמְצָא בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל וְעַל יְדֵי זֶה הוּא עוֹסֵק בְּרַפְיוֹאוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְאֶפְלוּ אִם הוּא הוֹלֵךְ גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד בְּחֵלֵי הַנֶּפֶשׁ, בִּי הוּא מוֹצֵא בּוֹ גַּם כֵּן נִקְדוֹת טוֹבוֹת בְּחֵינַת שְׂעוֹרוֹת, דְּהֵינּוּ מֵה שֶׁנִּמְצָא עִצְמוֹ מֵרַע לְטוֹב פְּשָׁעָה:
ליקוטי הלכות, נזיקין ד, טי

יהלום
מי שאינו שומע וצית לדברי
חכמים אמתיים, הוא יכול
להשתגע עלידי זה:
ליקוטי עצות, צדיק כב

וכל מערכת המידות תלויה במערכת המח, שעל כן בספרי מוהר"ת בכל עניני הספירה נמצא שמבאר דרכי תיקון המח והמחשבה].

כי עיקר הבלבול של האדם שאינו יודע מה, הוא מחמת שאין הדעת מיושב בתוך הכלים המדויקים של שכלו, הוא אמנם יודע הרבה ידיעות מהתורה, ידיעות של צדיקים, אבל ידיעות אלו גדולים מהכלים של שכלו, ואינו מצמצם את ההשגות אלקות והעצות של הצדיקים, אל תוך הכלי המדויק של שכלו, לפי הבלבולים והמחשבות שיש לו עתה במוחו - שזהו עיקר מציאות הגלות שאין האור מתאים אל הכלי.

ועיקר עבודת הספירה של ה'עומר' הוא לצמצם בכלי מדויק לפי מה שעובר עליו 'היום' דייקא את ידיעת ה'. ועל כך צריך לבקש בכל יום ויום תיכף בתחילת היום, אחר שאמר את ספירת 'היום', שנזכה להחזיר את קדושת המקדש 'למקומה' היינו לתוך הכלי של המח, שיהיה הדעת והמח מיושב ויכל את האור הנפלא של ה', מצומצם לפי מה שנעשה עמו 'היום' ממש.

מה משמעות הבקשה שלאחר ספירת העומר 'הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו?'

א] בפשטות התפילה היא בקשה של געגועים למצווה הנפלאה של 'עומר שעורים' שהיה בזמן בית המקדש שעל ידו היו נעשים תיקונים גדולים ביותר להכין את ישראל לקבלת התורה, ואנו מבקשים שנזכה כבר לחזור לאותה עבודה נפלאה שהיא מצווה דאורייתא.

ב] אך נבאר קצת בדרך עבודה פנימית של ספירת העומר: כי יש לדעת שעיקר קדושת בית המקדש היה המשכת הדעת והמוחין להכיר את ה', וכמובא מזה הרבה בספרי רביז"ל. וכיון שבספירת העומר יש עבודה לתקן את המוח בכל יום ויום מימי הספירה, על כן מבקשים אנו להמשיך את עבודת בית המקדש שהוא המשכת תיקון המח 'למקומה', היינו להמשיך בכל יום ויום את חלק המח שצריך לאותו היום בדייקא [שהרי יש שני מערכות שמתקנים בימי הספירה, מערכת המח ומערכת המידות,

הלכה פסוקה מאת הרב ג' ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

נגינה בימי הספירה

א. למרות שבמקור הדין (מג"א תנ"ג א) מוזכר רק איסור 'דיקוחים ומחולות' - מכל מקום הסכמת הפוסקים היא שכל שכן שנגינה 'בכלי זמר' הוא בכלל האיסור. והוא הדין 'כלי זמר מוקלטים' בדיסק וכדומה.
ב. נגינים 'ווקאליים' שהם שירה בפה הדומים לכלי זמר - גם המה אסורים. אמנם אם הניגונים אינם מעוררים שמחה אלא אדרבה מעוררים את הנפש וכו', יש להתיר למי שדוקק לזה ביותר.

- ג. פרקי חזנות מוקלטים בלא ליווי כלי זמר - אפשר להתיר למי שדוקק לזה, אך לא יעשה כן בפרהסיא.
ד. שירה בפה, מותרת. ויש אוסרים אם השירה היא בחבורת אנשים יחד, אבל מותר להם לשיר שיירי התעוררות וכדומה. וכן מותר לזמר 'זמירות שבת ומוצאי שבת' אף בחבורה. וכן מותר לשיר עם הילדים בחדר.
ה. דיסק שעיקר תוכנו הוא סיפורים וכדומה, המלווים קצת עם כלי זמר - אם עיקר הכונה לשמוע את הסיפור ושמיעת הכלי הזמר נעשית דרך אגב - מותר בשמיעה.
ו. אם כי לגבי שאר מנהגי ימי הספירה, יש שהתירו מראש חודש סיון או בשלושת קו טלפון וכדומה - מותרת בשמיעה אם

צו לעבן א
היים טובים
24 שעות
האסליין
02-50-90-567

דעתון ועבודת תורת